

RAOUL RENIER: A LAPOK KÖZÖTT

Psz. 3636 - A 147. viadal előtt a Hét Ház törpe családjainak egyikében...

Gorbud visszakísérte a látogatót a felszínre. A legkülső csarnokban, mielőtt elbúcsúzott volna tőle, veretes szavakkal biztosította örök barátságáról és átadta neki a gondosan kiválasztott ajándékot: egy díszesen illuminált példányt a Homoki históriából. A könyv önmagában is kisebbfajta vagyont ért, ám a csatos fedél és az előzéklap közé csúsztatva ott lapult egy bemutatóra szóló hitellel a Hét Ház pecsétjével, amelynek fedezetéül a család ifini aranyletétje szolgált, és jó kétesztendei perselyezést takarított meg a külvilági papnak. Fejedelmi tiszteletdíj, de a vele járó megbecsülést nem a pusztá összeg fejezte ki, hanem ahogyan folyósították: stílusosan és elegánsan, egyik fél méltóságán sem ejtve csorbát. Pénzeszsákokat csak holmi ágrólszakadt kalandozónépségnek szokás a kezébe nyomni. Fra Salernus azonban nem kalandozó, gondolta Gorbud; és mi sem vagyunk kormos törpék, akik úgy belefeledkeznek a vagyonuk gyarapításába, hogy nem jut idejük az illetudásra. Egy kormos törpe például most alighanem elvonulna a szállására, sört vedelni vagy az aranyát számolgatni, mint aki jól végezte dolgát. Ő ezzel szemben visszafordult és ismét alászállt a bányaeződ mélyére, fáklyafényes folyosókon és galériás

sziklacsarnokokon át. A dombormíves bronzkapukat varázsrúnák és pörölykezű strázsák védtek; de amerre Gorbud elhaladt, a felvillanó rúnák ismerősként üdvözölték, az örök pedig mély meghajlással tárták ki előtte az ajtószárnyakat.

Az utolsó ajtó tölgyfából volt, nem silbakolta senki, rúnát is csak egyet bújttattak el a vasalásában; de az az egy megállított volna bárkit, aki ellenséges szándékkal érkezik. Vagy ha nem bír vele - hiszen minden erőnél létezik nagyobb erő -, hát ráomlasztaná az egész bányaerődöt.

Gorbud lenyomta a kilincset és benyitott. Az apja odabent valami képes erv széphistóriát olvasgatott; most félretette, lecsippentette orráról az összecsukható pápaszemet és hunyorogva nézett föl rá az ágyból.

- Elégedett volt a pap? - kérdezte.

Gorbud vállat vont. - Az a fontos, hogy te elégedett vagy-e. - Odahúzott az ágy mellé egy támlás széket és letelepedett rá nehéz díszöltözetében.

Az öreg törpe kurtán, szárazon fölnevetett.

- Az idő múlásával nem lehet cicázni, fiam. Fra Salernus csak a nyavalyáimból tud kigógyítani, a vénségemből nem. Most épp nem fáj és nem hasogat semmim, de nemsokára fog... és egy hét múlva megint ott leszek, ahol a part szakad.

- Akkor újra hívatjuk a papot.

- Megfigyelted, hogy minden alkalommal kevesebb ideig húzom? Sok pénzébe kerülök így a családnak.

Gorbud megrázta szakállas fejét - A családnak az kerülne sok pénzébe, ha nélkülöznie kellene téged. A tudásodat, a tapasztalatodat és a tekintélyedet.

- Pedig muszáj lesz. - Az öreg törpe elmosolyodott, összefűzte ujjait a tarkója mögött és hátradőlt a hímzett vankosokon. Ritkuló haja alatt csúf májfoltok virítottak, hajdan-izmos felsőkarján ráncosan és lötyyedten lógott a bőr. - Nyakunkon az ünnepély.

- A kihívások napja? - Gorbud megvető horkantást hallatott. - Minket az nem érint, a többi család belügye. Barbár szokás, csak azok hódolnak neki, akik nem tisztelik az atyáikat.

- Mostantól mi is fogunk.

Gorbud összerezzen, mint akinek sündisznó bújt a szakállába. - Ezt nem gondolhatod komo...

- Egyelőre még én vezetem a családot - vágott a szavába az apja. A tekintetét nem tompította el a kor; ugyanolyan szúrós és ellentmondást nem tűrő maradt, mint kétszáz éve. - Nem a te tiszted megszabni, mit gondolhatok és mit nem. Értetted?

A fiatalabb törpe nagyot nyelt. - Igen - felelte engedelmes főhajtással.

- Én az összes párviadalt láttam, a legelső óta, amikor Wringart kihívta a mostohafia. Rajtam kívül senki sincs már az élők sorában, aki ezt elmondhatná magáról. Te akarsz engem kioktatni róla, mi történik Kervya mezején?

- Bocsánatodért esedezem - sütötte le a szemét Gorbud.

- Mielőtt meghalnék, kijelölöm az utódomat - folytatta az öreg. - Ugye tudod, hogy nem te leszel az?

A fia bólintott. - Ord - mondta.

- És azt is, hogy miért éppen ő?

Gorbud lassan felnézett, végigsimított fonott szakállán.

- Én a saját bányáinkat vezetem, Ord a koncessziókért felel - felelte. - Több tapasztalata van a kopasz állúakkal és ügyesebben bánik velük.

- Pontosan. - Az öreg törpe ajkára ismét kiült a fonnyadt mosoly. - Jó látni, hogy az agyad nem zápult meg teljesen. - A bal keze középső ujjáról lehúzott egy nehéz aranygyűrűt; odanyújtotta a fiának. - Ezt még ma átadod Ordnak.

- Úgy lesz - bólintott Gorbud habozás nélkül, az ékszer a szakáll alá rejtve.

- Az ünnepségen bejelentetted, hogy igényt tartasz a család vezetésére. Ord tiltakozni fog és kihívást intéz ellened. Megvívtok egymással, persze nem életre-halálra. Te maradsz alul, és hűségesküt teszel neki. - A ráncos mutatóujj kivont kardként bökött előre. - Miért kell ennek így történnie?

A fiatalabbik törpe nem siette el a választ. Homloka mély ráncokba gyűrődött.

- A többi család kopasz állú - mondta végül. - Ha kihívás nélkül váltunk vezetőt, túl erősnek hisznek minket... vagy túl gyengének, ezt Ord jobban tudja. - Vállat vont. - A végeredmény szempontjából mindegy. Óvatosságból vagy elbizakodottságból, de megpróbálnak megbuktatni minket. A saját egyik oldalágukat ültetni a helyünkbe, vagy valami hasonló.

- Persze nem sikerülne - vette vissza a szót az apja. - De a belviszály nem használna se nekik, se nekünk. Minden család veszítene rajta. - Parancsoló mozdulatot tett az állával. - Eredj Ordhoz! Tájékoztasd és add át az örökségét.

Gorbud felállt és tisztelettudóan meghajolt, nem túl mélyen, de keresztbe tett karokkal. - És veled mi lesz, atyám? - kérdezte nyugodtan.

Az öreg törpe a széphistóriás könyv után nyúlt. - Többet nem hívod hozzám Fra Salernust - mondta. - És megesküszöl, hogy nem fogod bántani.

- Bántani? - Gorbud szemöldöke a homlokára szaladt. - Már miért bántanám?

Az apja az orra alá dugta a könyvet, egy pajzán hálósobajelenetet ábrázoló fametszetnél felütvé. - Amiért ilyen disznóságokat csempész be egy haldokló aggastyánnak - felelte mogorván. - Most pedig szedd a lábad!

Miután az ajtó becsukódott a fia mögött, az öreg törpe tovább lapozott a könyvben. Az ötvenedik oldal után a lapok össze voltak enyvezve, középen téglalap alakú nyílást vágtak beléjük. A titkos rekeszben egy sárgaréz orvosi fecskendő lapult, kétfelől félköríves ujjtámaszokkal. Kutya közönséges szerszám lévén, a fürkésző-védelmező rúnák nem figyeltek föl rá, hisz nem tartalmazott semmit, csak levegőt.

Az is elég lesz, gondolta az öreg törpe, miközben felül elszorította a bal karját, hogy jobban lássa a verőeret, ahová szúrni fogja.

***A riegyoi törpe klánokról**

(részletek Shóg Braggaborgh Az elszakadtak című fóliánsából)

A bórogi elszakadás után, a sokévnnyi bolyongást követően négy hajó érkezett az Ustach-szigetekre!

... az évek során kiváló hajósokká váltunk a hét család hét házzá fejlődött, és nagyszerű vezetőinknek hála megvetettük jövőnk alapját!

A Hét Házat 17 család alkotja... A Hét Ház vezető családjai: Raggar, Sharbadd, Gazgúb, Braggaborgh, Faddarth, Derbaras, Tarbadsadd.

... a Hét Ház nagycsaládjai szoros kapcsolatot tartanak fenn a Sósöböl összes családjával!

... a legérdekesebb összefonódás a Gazgúbok és a neves Hat Kard Szövetségét vezető Sughbarghok között a leginkább érdekes. A házasságok és kereskedelmi szerződéseken

*kívül azt rebesgetik egyes források, hogy a Hat Kard Szövetségét meghatározó viadatok
következőjén Ord Gazgúb kihívja nemes unokabátyját a Dicső Feród Harrlih Sughbraghot!*